Rocznik 1933. Nr. 4.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Swiętochłowice, dnia 28-go stycznia 1933 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: Siwy, Dyrektor biur, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Statut
Powiatowego Sądu Przemysłowego w Świętochłowicach.

Na podstawie § 1 ustęp 1, 4 i 6 ustawy o sądach przemysłowych z dnia 29. IX. 1901 r. (Dz. Ust. Rz. niem. str. 353) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 12 maja i 29 października 1920 roku (Dz. Ust. Rz. niem. str. 958 i 1843) oraz ustawy z dnia 14 stycznia 1922 r. (Dz. Ust. Rz. niem. cz. I. str. 155) łącznie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 322) i ustawą z 17 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 697) po wysłuchaniu przedstawicieli pracodawców i pracowników, wydaje się dla powiatu świętochłowickiego następujący statut Powiatowego Sądu Przemysłowego.

Część I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Do rozpatrywania spraw ze stosunków spornych, wynikających w przemyśle:

1. pomiędzy robotnikami z jednej strony a ich pracodawcami z drugiej strony,

2. pomiędzy robotnikami zatrudnionymi u tego samego pracodawcy,

3. pomiedzy osobami, trudniącemi się wykonywaniem wyrobów przemysłowych dla poszczególnych przedsiębiorców w przemysłowych poza ich warsztatem pracy (chałupnicy, chałupnicy zawodowi) a ich pracodawcami, nie wyłączając osób, które same dostarczają obrabiane lub przerabiane surowce lub półsurowce,

4. pomiędzy osobami, wymienionemi pod 3, jeżeli są zatrudnione u tego samego pracodawcy, — zostaje utworzony Sąd Przemysłowy.

Za robotników w myśl niniejszego statutu należy uważać czeladników, pomocników, robotników fabrycznych i uczniów, do których ma zastosowanie tytuł VII ustawy przemysłowej jak również urzędników ruchu, werkmistrzów i funkcjonarjuszów, wykonywujących wyższe czynności techniczne, a których roczny zarobek z pracy nie przenosi 3.000 zł.

Kompetencja powiatowego Sądu Przemysłowego w Świętochłowicach nie dotyczy osób i spraw, które w myśl rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu, wydanego na podstawie §§ 1 i 82 ustawy o sądach przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. podlegają kompetencji górniczych sądów przemysłowych.

§ 2.

Sąd przemysłowy jest właściwy, bez względu na wartość przedmiotu do rozpatrywania sporów:

1. co do rozpoczęcia, dalszego trwania i rozwiązania stosunku służbowego jak również co do wydania albo co do treści książki roboczej, świadectwa książki płatniczej, kart roboczych, książki wypłat zarobkowych, oraz co do udzielania informacyj przez pracodawcę o robotniku,

2. co do świadczeń ze stosunku pracy,

3. co do zwrotu świadectw, książek, papierów legitymacyjnych, dokumentów, narzędzi, ubrań, kaucji i t. p. oddanych z powodu zawarcia stosunku pracy,

4. co do pretensji o odszkodowanie albo zapłatę kary konwencjonalnej z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków, dotyczących czynności określonych pod Nr. 1—3, jak również bezprawnych lub nieprawdziwych uwag w książkach roboczych, świadectwach, książkach płatniczych, kartach roboczych, książkach wypłat

zarobkowych, książkach kasy chorych lub kartach kwitowych ubezpieczenia funkcjonarjuszów i inwalidów, kartach podatkowych i podobnych dokumentach, dalej z powodu zasięgnięcia udzielenia, odmowy, lub treści informacyj pracodawcy o robotniku,

5. co do wzajemnych roszczeń robotników i chałupników tego samego pracodawcy powstałych wskutek przyjęcia wspólnej pracy,

6. co do pretensyj z umowy, na podstawie której robotnik zostaje ograniczony w swej zawodowej pracy po ukończeniu stosunku pracy.

§ 3.

Do kompetencji Sądu przemysłowego nie należą:

1. spory (§ 2, 1—5) osób wymienionych w § 1 jeżeli są zatrudnione w zakładach gminnych, o ile te zakłady nie należą do przemysłu metalurgicznego, t. zn. do przemysłu wyrabiającego albo przerabiającego: żelazo, stal, cynk, cyna, ołów, srebro, miedź i inne metale albo również do przemysłu pobocznego, połączonego z tymże;
2. spory robotników, zatrudnionych w kopalniach, salinach, sortowniach oraz podziemnych łamowiskach i dołach, z ich pracodawcami oraz robotników pomiędzy sobą;
3. spory pomiędzy:

   a) członkami cechów (§§ 81, 81a ustawy przemysłowej) a ich uczniami (§ 81a cyf. 4 cyt. ustawy);

   b) członkami cechów, dla których jest utworzony Sąd Rozjemczy według § 81 b. cyf. 4 i §§ 91 itd. ustawy przemysłowej a ich robotnikami;

4. spory pomocników i uczni, zatrudnionych w aptekach i przedsiębiorstwach handlowych oraz robotników, zatrudnionych w zakładach, znajdujących się pod administracją wojskową lub marynarki.

§ 4.

Nazwa Sądu brzmi:

„Powiatowy Sąd Przemysłowy Świętochłowice".

Siedziba jego znajduje się w Świętochłowicach.

Obwód jego obejmuje wszystkie gminy powiatu.

§ 5.

Sąd składa się z 1 przewodniczącego, z 2 zastępców tegóż i 12 ławników.

Liczba zastępców i ławników może zostać zmieniona uchwałą Wydziału Powiatowego.

§ 6.

Na członka Sądu Przemysłowego - włącznie z przewodniczącym i zastępcami powołuje się tylko osobę, która jest obywatelem Państwa Polskiego i ukończyła 30 lat życia.

Nie powołuje się na członków Sądu Przemysłowego osób niezdolnych do piastowania tego urzędu, wskutek ułomności psychicznych lub fizycznych.

Nadto nie powołuje się na członków Sądu Przemysłowego osób:

1. które utraciły zdolność do piastowania tego urzędu na skutek zasądzenia wyrokiem w postępowaniu karnem-sądowem;
2. przeciwko, którym wszczęto postępowanie z powodu zbrodni lub występku, które spowodować mogą utratę obywatelskich praw honorowych lub zdolności do piastowania urzędów publicznych;
3. które z powodu zarządzenia sądowego ograniczone są w rozporządzaniu swym majątkiem.

§ 7.

Przewodniczącego Sądu i jego zastępców wybiera Wydział Powiatowy na przeciąg 1—3 lat, nie mogą oni być ani pracodawcami ani pracobiorcami.

Wybór przewodniczącego i zastępców wymaga zatwierdzenia przez Wojewodę.

Postanowienia tego nie stosuje się do urzędników państwowych lub komunalnych, sprawujących swój urząd na podstawie nominacji albo zatwierdzenia przez władzę państwową, dopóki ten urząd piastują.

§ 8.

Ławnicy muszą być powołani w równej liczbie z pośród pracodawców i robotników. Ławników z koła pracodawców wybierają pracodawcy, ławników z koła robotników zaś pracobiorcy. Wybór następuje na przeciąg 3 lat. Ponowny wybór jest dopuszczalny.

Ławnicy, których okres urzędowania upłynął, ustępują dopiero wówczas, gdy ich następcy objęli urzędowanie.

§ 9.

Czynne prawo wyborcze posiadają osoby obojej płci, które:

a) ukończyły 21 rok życia;

b) w okręgu sądu przemysłowego mają mieszkanie lub zatrudnienie;

c) są obywatelami Państwa Polskiego.

Osoby wskazane w ustępie 2 i 3 § 6 nie mają prawa wybierania.

Członkowie cechu, dla których jest utworzony Sąd Rozjemczy według § 81b Nr. 4 i §§ 91-91b. ustawy przemysłowej, jak również ich robotnicy nie mają anni czynnego, ani biernego prawa wyborczego.

§ 10.

Osoby prawne wykonywują swoje prawa wyborcze przez swych zastępców prawnych.

Pracodawcami w myśl §§ 8 i 9 niniejszego statutu są osoby, prowadzące samodzielnie przedsiębiorstwa przemysłowe, a zstrudniające regularnie przez cały rok albo w pewnych okresach roku przynajmniej 1 robotnika. Do pracodawców należy zaliczać również w myśl wymienionych przepisów zastępców samodzielnych przedsiębiorców przemysłowych, którym powierzono kierownictwo przedsiębiorstwa przemysłowego lub pewnej części tegóż, jeżeli nie są robotnikami w myśl § 1 ustęp 2 niniejszego statutu.

§ 11.

Wybór ławników jest bezpośredni i tajny. Odbywa sie na zasadzie systemu stosunkowości.

W celu przeprowadzenia wyborów przewodniczący Wydziału Powiatowego rozdziela powiat na obwody wyborcze.

Prawo wyborcze mogą wykonywać osoby zamieszkałe w okręgu Sądu Przemysłowego tylko w tym obwodzie, do którego została przydzielona miejscowość ich zamieszkania bez względu na miejsce zatrudnienia, osobom zaś zatrudnionym w okręgu Sądu przemysłowego, a zamieszkałym poza tym okręgiem tylko w tym obwodzie, w którym znajduje się ich miejsce pracy.

§ 12.

Dla obwodów wyborczych zostają utworzone celem kierowania głosowaniem Wydziały wyborcze.

Jeden z Wydziałów wyborczych zostaje wyznaczony przez przewodniczącego Wydziału Powiatowego, jako Główny Wydział Wyborczy, do którego należy ogólne przeprowadzenie wyborców.

Każdy Wydział wyborczy składa się z przewodniczącego, 2 ławników i protokólanta. Dla każdego członka należy wybrać przynajmniej jednego zastępcę.

Przewodniczących i protokólantów Wydziałów wyborczych oraz ich zastępców mianuje przewodniczący Wydziału Powiatowego. Ławników i ich zastępców wybierają pracodawcy i pracobiorcy, czynni jako członkowie Sądu przemysłowego drogą wyboru tajnego albo przez aklamację w równej liczbie z pośród pracodawców i pracobiorców. Po raz pierwszy mianuje ławników Wydziałów wyborczych i ich zastępców przewodniczący Wydziału Powiatowego z zachowaniem powyższych przepisów.

§ 13.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego zarządza wybory, oznacza dzień głosowania i lokale wyborcze oraz ogłasza o tem dwukrotnie przynajmniej na 6 tygodni przed wyborami w gazecie używanej do urzędowych ogłoszeń władzy powiatowej. W ogłoszeniu należy równocześnie podać czas głosowania, skład osobowy Wydziałów wyborczych, miejsce ich urzędowania oraz zawezwać uprawnionych do głosowania do złożenia list kandydatów na ławników Sądu Przemysłowego na ręce przewodniczącego Głównego Wydziału wyborczego z zaznaczeniem, że głosowanie odbywa się tylko na zatwierdzone listy kandydatów.

Jedna lista może obejmować najwyżej 18 kandydatów.

Kandydaci winni być dokładnie oznaczeni przez podanie nazwiska, imienia, roku urodzenia zawodu i miejsca zamieszkania a ich nazwisko opatrzone numerem porządkowym.

Listy kandydatów należy ustalić dla pracodawców i pracobiorców zosobna. Listy te muszą być podpisane przez co najmniej 10 wyborców odnośnego grona wyborczego z wymienieniem pełnomocnika upoważnionego do ewent. pertraktacyj i przedstawiono co najmniej na 3 tygodnie przed wyborami. Jeżeli nikt z podpisanych nie jest wymieniony wyraźnie jako pełnomocnik listy kandydatów, wtedy podpisanego na pierwszem miejscu należy uważać za pełnomocnika listy. Wyborcę, który podpisał kilka list kandydatów, należy skreślić z wszystkich list kandydatów. Pełnomocnikom tych list należy polecić w razie potrzeby, by w miejsce skreślonego podpisu wystarali się o inny podpis.

Kandydatów, przedstawionych na kilku listach, Główny Wydział Wyborczy wzywa do oświadczenia, z której listy chcą kandydować. Jeżeli w ciągu trzech dni nie złożą oświadczenia w sposób wystarczający, wtedy zalicza ich się do tej listy, na której są przedstawieni na pierwszem miejscu. Jeżeli są umieszczeni na wszystkich listach na tem samem miejscu, wtedy zalicza ich się do listy, która pierwsza była przedstawiona. Jeżeli listy wpłynęły w tym samym dniu, rozstrzyga los.

Przewodniczący Głównego Wydziału Wyborczego oznacza listy kandydatów numerami porządkowemi, według kolejności przedstawienia. Główny Wydział Wyborczy bada je i po usunięciu przez pełnomocników list ewent. braków zatwierdza i ogłasza jej najpóźniej na 14 dni przed wyborami w gazecie wymienionej w ustępie 1.

Zatwierdzone listy kandydatów winny być wyłożone do wiadomości publicznej w lokalu urzędowania Głównego Wydziału Wyborczego najpóźniej 10 dni przed wyborami.

Jeżeli tylko jędna lista zostanie złożona, wtedy wymienieni na tejże kandydaci uważani są za wybranych bez przeprowadzenia aktu wyborczego.

§ 14.

Akt wyborczy jest jawny, głosowanie zaś tajne.

Każdv wyborca winien się wylegitymować przed wydziałem wyborczym na jego żądanie. Jako legitymacja wystarczy dla pracodawców poświadczenie o dokonanem według § 14 ordynacji przemysłowej zgłoszeniu przedsiębiorstwa albo ostatnie pokwitowanie zapłaty podatku przemysłowego, dla pracobiorców zaś świadectwo ich pracodawcy lub władzy policyjnei, potwierdzające, że dany pracobiorca jest zatrudniony lub mieszka w okręgu Sądu przemysłowego. Uznanie innych legitymacyj zależy od Wydziału Wyborczego.

§ 15.

Prawo głosowania wykonać można tylko osobiście przez oddanie kartki głosowania, którą należy ręcznie wypisać lub sporządzić w drodze mechanicznej, i która winna zawierać tyle nazwisk, ilu należy wybrać ławników. Przy ręcznem wypisaniu kartek wystarczy podanie Nr. listy kandydatów bądź pierwszych 3-4 nazwisk danej listy. Kartkę głosowania należy włożyć do urzędowej koperty, którą otrzymuje się od Wydziału wyborczego. Głosować można tylko na jedną z dopuszczonych list kandydatów. Zgłaszających się do wyboru należy zapisać do 2 tabelarycznie sporządzonych list, z których jedna jest przeznaczona dla pracodawców, druga dla pracobiorców, a które zawierają w pierwszej rubryce numer bieżący głosujących, w drugiej ich nazwiska, a w trzeciej uwagi co do legitymacji.

W liście pracobiorców należy umieścić czwartą rubrykę, w której podać należy pracodawcę, u którego dany wyborca pracuje.

W razie niedopuszczenia kogoś do głosowania jako nieuprawnionego do wybierania należy pomimo to jego nazwisko wpisać do tej listy, do której się zgłosił i zaznaczyć powód niedopuszczenia do głosowania.

Do zebrania kartek głosowania należy ustawić dla pracodawców i pracobiorców po jednej urnie wyborczej, do której uznani za uprawnionych do głosowania wkładają swoje kartki głosowania.

Umieszczenie znaków zewnętrznych lub podpisów protestów i zastrzeżeń na kartkach głosowania jest niedopuszczalne.

§ 16.

Po upływie czasu ustanowionego dla dokonania wyborów, należy jeszcze dopuścić do wyboru tylko te osoby, które już w lokalu wyborczym są obecne, następnie należy zamknąć głosowanie. Członkowie Wydziału wyborczego mają obowiązek zaświadczenia na listach swemi podpisami, że w wyznaczonym do wyboru czasie nikt więcej nie zgłosił się do wykonania swego prawa wyborczego.

Po ukończeniu wyboru należy wyjąć z urn koperty i policzyć je. Jeżeli przy porównaniu uzyskanej liczby z liczbą wyborców, którzy według list wzięli udział w wyborach, wykaże się różnica, wtedy należy to razem ze służącemi do wyjaśnienia sprawy przyczynami zaznaczyć w protokóle wyborczym.

Następnie wyjmuje się kartki głosowania z kopert i ustala się liczbę oddanych ważnych głosów.

W razie wątpliwości, czy kartka głosowania jest ważna rozstrzyga Wydział wyborczy większością głosów, przy równej liczbie głosów rozstrzyga przewodniczący.

Następnie spisuje się protokół, do którego wpisuje się imiona i nazwiska członków Wydziału wyborczego, początek i koniec wyborów, wszystkie uchwały Wydziału wyborczego z krótkiem uzasadnieniem tychże oraz wynik wyborów.

Odnośnie do wyniku Wydział wyborczy winien podać liczbę wszystkich oddanych głosów, liczbę głosów unieważnionych i liczbę głosów ważnych przypadłych na poszczególne listy kandydatów.

Protokół przesyła się po podpisaniu przez wszystkich członków Wydziału wyborczego, natychmiast do Głównego Wydziału Wyborczego. Razem z protokółem należy przesłać listy tabelaryczne i kartki głosowania, które winny znajdować się w opieczętowanej paczce.

Główny Wydział wyborczy rozdziela liczbę mandatów na poszczególne grupy wyborcze, w stosunku do głosów na daną grupę oddanych, a mianowicie w ten sposób, że naprzód wyprowadza dzielnik wyborczy. W tem celu należy sumę wszystkich ważnych dla wszystkich grup oddanych głosów podzielić przez liczbę mandatów, powiększoną o 1, następna cała wyższa od ilorazu liczba jest dzielnikiem wyborczym.

Liczbę na każdą poszczególną listę kandydatów oddanych głosów dzieli się następnie przez liczbę dzielnika wyborczego, poczem Główny Wydział Wyborczy przyznając każdej grupie wyborczej tyle mandatów, ile razy dzielnik wyborczy mieści się w sumie oddanych na daną grupę głosów.

P r z y k ł a d 1.

Ilość ławników wynosi 12. Oddano ważnych głosów 960. Z tego otrzymała:

lista Nr. 1	480 głosów
lista Nr. 2	296 głosów
lista Nr. 3	184 głosów

Dzielnik wyborczy wynosi:

960 (liczbę oddanych głosów) podzielona przez 13/12 + 1 t. j. ilość ławników powiększono o 1, a więc:

960 : 13 = 73 $^{11}/_{13}$

następną całą wyższą liczbę jest 74, dzielnik wyborczy wynosi zatem 74.

Otrzymują więc:

lista Nr. 1.	480 : 74 = 6	mandatów	pozost.	36 gł.
lista Nr. 2.	296 : 74 = 4	„	„	—
lista Nr. 3.	184 : 74 = 2	„	„	36 gł

Obsadzono zatem 12 mandatów.

P r z y k ł a d 2.

Ilość ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 1240. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	264 głosów
lista Nr. 2	525 „
lista Nr. 3	412 „
lista Nr. 4	39 „
razem:	1.240 głosów

Dzielnik wyborczy oblicza się:

1240 : 31 (t j. 30 + 1) = 40. Następną wyższą całą liczbą jest 41, a więc dzielnik wyborczy wynosi 41. (Dalsze obliczenia jak przykład 1).

Jeżeli wszystkich mandatów nie rozdzielono, przyznaje się zbywające mandaty po kolei tym grupom, które przy przeprowadzonym podziale wykazały największą resztę podziału.

Jeżeli reszty podziału są przy kilku grupach równe, przydziela się mandat tej grupie, która uzyskała więcej głosów, w razie równości głosów rozstrzyga los.

Liście kandydatów, która uzyskała głosów mniej, niż wynosi dzielnik wyborczy, nie służy prawo do żadnego mandatu.

P r z y k ł a d 1.

Ilość ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 2.853. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	1.328 głosów
lista Nr. 2	605 „
lista Nr. 3	463 „
lista Nr. 4	457 „
razem:	2 853 głosów

Dzielnik wyborczy oblicza:

2853 : 31 (t. j. 30 + 1) = 92 $^{1}/_{31}$, następną wyższą całą liczbę jest 93, dzielnik wyborczy wynosi zatem 93.

A więc otrzymują:

lista Nr. 1	1328 : 93 = 14	mandatów	pozost.	26 gł.
lista Nr. 2	605 : 93 = 6	„	„	47 „
lista Nr. 3	463 : 93 = 4	„	„	91 „
lista Nr. 4	457 : 93 = 4	„	„	85 „

Rozdzielono zatem tylko 28 mandatów, pozostałe 2 mandaty przypadają po jednym liście 3 i 4, ponieważ wykazują one największą resztę podziału (91 i 85).

P r z y k ł a d 2.

Liczba ławników wynosi 60. Oddano ważnych głosów 12452. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	2.842 głosów
lista Nr. 2	2.729 „
lista Nr. 3	4 808 „
lista Nr. 4	1.463 „
lista Nr. 5	410 „
lista Nr. 6	200 „

Dzielnik wyborczy oblicza się:

12.452 : 61 (t. j. 60 + 1) = 204 $^{8}/_{61}$, najbliższą wyższą liczbą całą jest 205, dzielnik wyborczy wynosi zatem 205.

A więc otrzymują lista:

Nr. 1	2842 : 205 = 13	mandatów	pozost.	177 głosów
Nr. 2	2729 : 205 = 13	„	„	64 „
Nr. 3	4808 : 205 = 23	„	„	93 „
Nr. 4	1463 : 205 = 7	„	„	28 „
Nr. 5	410 : 205 = 2	„	„	— „
Nr. 6	200 : 204 = 0	„	„	200 „

Rozdzielono zatem 58 mandatów, 2 pozostałe mandaty przypadają po jednym listom Nr. 1 i 3, jako wykazującym największą resztę podziału. Lista Nr. 6 nie otrzymuje żadnego mandatu, ponieważ suma uzyskanych przez nią głosów nie wynosi nawet tyle, ile dzielnik wyborczy.

P r z y k ł a d 3.

Liczba ławników wynosi 30. Oddano ważnych głosów 2853. Z tego otrzymały:

lista Nr. 1	1339 głosów
lista Nr. 2	595 „
lista Nr. 3	463 „
lista Nr. 4	366 „
lista Nr. 5	90 „

Dzielnik wyborczy oblicza się:

2.853 : 31 = 92 $^{1}/_{31}$, dzielnik wyborczy wynosi zatem 93.

A więc otrzymują lista:

Nr. 1	1339 : 93 = 14	mandatów	pozost.	37 głosów
Nr. 2	595 : 93 = 6	„	„	37 „
Nr. 3	463 : 93 = 4	„	„	91 „
Nr. 4	366 : 93 = 3	„	„	87 „
Nr. 5	90 : 93 = 0	„	„	90 „

Lista Nr. 5 nie otrzymuje żadnego mandatu, ponieważ suma oddanych na nią głosów jest niższą od dzielnika wyborczego. Rozdzielono więc wpierw 27 mandatów. Z pozostałych 3 mandatów otrzymują 1 mandat lista Nr. 3. a jeden mandat lista Nr. 4, ponieważ wykazują największe reszty z podziału (91 i 87 głosów). Trzeci mandat przydziela się liście Nr. 1, która posiadając taką samą resztę podziału jak lista Nr. 2 wykazuje jednak większą sumę oddanych na nią głosów. (U w a g a: Gdyby listy Nr. 1 i 2 posiadały tę samą resztę podziału i tę samą ilość uzyskanych głosów, wówczas rozstrzyga los, której z nich ma przypaść pozostały mandat.

Jeżeli przy podziale liczby głosów przez dzielnik wyborczy przypadło według rozdziału o jeden mandat więcej nad oznaczoną liczbę mandatów, odlicza się jeden mandat tej grupie, która posiada najmniejszą resztę podziału, a przy równości reszty, tej, która uzyskała najmniejszą liczbę głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los.

Wybranymi ławnikami są ci kandydaci poszczególnych grup wyborczych, którzy kolejno począwszy od pierwszego na liście kandydatów są wymienieni. Dalsi kolejni kandydaci są zastępcami. Jeżeli lista kandydatów zawiera więcej nazwisk niż przypadło stanowisk ławników i zastępców ławników dla danej grupy wyborczej, nie uwzględnia się nadliczbowych nazwisk.

O rozdziale mandatów spisuje się protokół, który podpisują wszyscy członkowie Głównego Wydziału Wyborczego.

§ 17.

Wynik wyborów ogłasza Sąd Przemysłowy, wynik wyborów po raz pierwszy przeprowadzonych przewodniczący Wydziału Powiatowego, natychmiast w powołanej w § 13 gazecie, z zaznaczeniem, że zarzuty przeciwko wyborom należy wnieść w prekluzyjnym terminie miesięcznym po wyborach do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Równocześnie należy zawiadomić wybranych o ich powołaniu jako członków Sądu Przemysłowego z wezwaniem, by w razie nieprzyjęcia mandatów przedstawili swoje powody Sądowi Przemysłowemu przy wyborach po raz pierwszy przeprowadzanych Wydziałowi Powiatowemu.

§ 18.

Urząd ławnika jest urzędem honorowym. Wolno go nie przyjąć i złożyć tylko z tych samych powodów, które uprawniają do nieprzyjęcia bezpłatnego urzędu gminnego. Kto jednak urząd ławnika sprawował przez 6 lat, ma prawo nie przyjąć urzędu tego podczas następnych sześciu lat. Powody nieprzyjęcia uwzględnia się tylko wtenczas, jeżeli wybrany po zawiadomieniu go o wyborze przedstawił je na piśmie w ciągu tygodnia.

Odnośne wnioski rozpatruje Wydział Powiatowy.

§ 19.

Zarzuty przeciwko ważności wyborów są dopuszczalne tylko w ciągu miesiąca od ogłoszenia wyniku wyborów. Należy je przedstawić Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Katowicach, który wybory, uchybiające ustawie lub wydanym na podstawie ustawy przepisom wyborczym unieważnia.

§ 20.

Na miejsce ławnika, który zgodnie z decyzją Wydziału Powiatowego jest zwolniony od przyjęcia urzędu, albo który w ciągu okresu wyborczego przestanie być ławnikiem wstępuje następny kandydat z tej samej listy wyborczej.

§ 21.

Jeżeli wybory nie doszły do skutku albo 2 razy ulegną unieważnieniu, Wojewoda Śląski uprawniony jest:

a) wybory, które miały być uskutecznione przez pracodawców, czy przez pracobiorców, przeprowadzić przez Wydział Powiatowy,

b) wybory, które miały być przeprowadzone przez Wydział Powiatowy zastąpić mianowaniem członków.

§ 22.

Przewodniczący Sądu przemysłowego przy wyborach, po raz pierwszy przeprowadzonych przewodniczący Wydziału Powiatowego ogłasza w powołanej w § 13 gazecie ostateczny skład Sądu z podaniem nazwisk i miejsc zamieszkania poszczególnych członków.

§ 23.

Przewodniczący Sądu Przemysłowego i jego zastępcy składają przed objęciem urzędu przysięgę służbową wobec delegowanego przez Wojewodę śląskiego urzędnika, ławnicy zaś przed pierwszą czynnością służbową wobec przewodniczącego lub jego zastępcy.

§ 24.

Członka Sądu Przemysłowego, co do którego powstają lub wyjdą na jaw okoliczności, powodujące w myśl niniejszego statutu niewybieralność na sprawowany przez niego urząd, należy z urzędu usunąć. Usunięcie następuje przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach, po wysłuchaniu zainteresowanych.

Członek Sądu Przemysłowego, uchybiający w sposób poważny obowiązkom urzędowym, może zostać usunięty z urzędu przez Sąd Okręgowy w Katowicach.

Co do postępowania i środków prawnych mają zastosowanie analogiczne przepisy, obowiązujące w należących do Sądów Okręgowych sprawach karnych. Oskarżenie wnosi prokuratura na wniosek Wojewody śląskiego.

Ławnicy z grona pracodawców, stający się po swym wyborze członkami cechu wspomnianego w § 9 ustęp 3 statutu oraz ławnicy z grona pracobiorców wstępujący po ich wyborze do pracy u członka takiego cechu, zatrzymują urząd do następnego wyboru.

§ 25.

Przewodniczący oznacza na każdy rok kalendarzowy zgóry kolejność, według której ławnicy biorą udział w posiedzeniach Sądu Przemysłowego i powołuje na wypadek przeszkody zastępcę ławnika.

§ 26.

Przewodniczący zawiadamia ławników pisemnie o terminie posiedzeń sądu, w którym mają brać udział, zwracając uwagę ich na następstwa niestawienia się.

Na jednomyślny wniosek zainteresowanych ławników przewodniczący może zezwolić na zmianę ustalonej kolejności brania udziału przez poszczególnych ławników w posiedzeniach Sądu Przemysłowego o ile sprawy, mające być przedmiotem poszczególnych rozpraw, jeszcze nie są wyznaczone.

Wniosek i zezwolenie należy zaprotokółować.

§ 27.

Ławnicy w razie niemożności stawienia się są obowiązani usprawiedliwić się pisemnie.

Ławników, którzy bez dostatecznego usprawiedliwienia nie stawią się na czas na posiedzenie albo w inny sposób uchylają się od swych obowiązków, należy zasądzić na zapłacenie kary porządkowej do 300 zł. oraz kosztów spowodowanych niestawiennictwem ławnika. Odnośne orzeczenie wydaje przewodniczący. Przewodniczący może znieść orzeczenie w całości lub częściowo, jeżeli zasądzony usprawiedliwi się następnie w dostateczny sposób.

Przeciwko temu orzeczeniu przysługuje prawo zażalenia do Sądu Okręgowego w Katowicach. Odnośne postępowanie toczy się według przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Ławnicy winni o każdej zmianie swego mieszkania zawiadomić przewodniczącego w ciągu trzech dni.

§ 28.

Sąd Przemysłowy odbywa rozprawy i orzeka, jeżeli ustawa o Sądach Przemysłowych nie stanowi inaczej, w składzie 3-ch członków włącznie z przewodniczącym. Z ławników jeden musi być pracodawcą, drugi pracobiorcą.

§ 29.

Ławnicy otrzymują za każde posiedzenie, w którym brali udział, odszkodowanie za stratę czasu, którego wysokość ustala Wydział Powiatowy. Ławnikom z grona pracobiorców płaci się, jeżeli zarobek, który przez wzięcie udziału w posiedzeniu utracili, przewyższa to odszkodowanie, jeszcze odnośną różnicę. Odszkodowanie płaci się po posiedzeniu. Oprócz odszkodowania ławnicy otrzymują zwrot kosztów przyjazdu do Sądu i zpowrotem najtańszym środkiem przewozowym. Przy przejazdach kolejowych ławnicy otrzymują zwrot kosztu przejazdu trzecią klasą.

§ 30.

Dla Sądu przemysłowego ustanawia się Sekretarjat. Potrzebnego lokalu i sił biurowych dostarcza Wydział Powiatowy.

Sekretarz Sądu przemysłowego, którego mianuje Wydział Powiatowy i ewent. jego zastępca, biorący udział w posiedzeniach Sądu przemysłowego jako protokólant, muszą złożyć przysięgę przed przewodniczącym Sądu przemysłowego.

Sekretarjat Sądu przemysłowego ma być połączony z Sekretarjatem Sądu kupieckiego w Świętochłowicach.

Wszelkie czynności kasowe i rachunkowe uskutecznia Powiatowa Kasa Komunalna w Świętochłowicach.

§ 31.

Koszty urządzenia i utrzymania Sądu przemysłowego, jeżeli nie znajdują pokrycia w jego dochodach, ponosi powiat świętochłowicki.

Przewodniczący Sądu przemysłowego winien składać co rok sprawozdanie Wydziałowi Powiatowemu z ogólnej działalnosci Sądu.

C z ę ś ć II.

Postępowanie.

§ 32.

Sąd Przemysłowy postępuje według §§ 26-57 i 59-61 ustawy o Sądach Przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. i rozporządzeń z dnia 12 maja i 29 października 1920 roku oraz ustaw z dnia 14 stycznia 1922 roku, względnie 17 lipca 1924 r.

§ 33.

Za rozstrzygnięcie sporu prawnego przed Sądem Przemysłowym pobiera się jednorazowo opłatę, stosownie do wartości przedmiotu sporu.

Opłata wynosi od wartości przedmiotu:

do 20 zł. włącznie	1.— zł.
ponad 20— 50 zł. włącznie . . .	1.50 zł.
ponad 50—100 zł. włącznie . . .	3.— zł.

Od każdych dalszych zaczętych 100 zł. podnoszą się należności o 3 złote. Najwyższa należność wynosi 30 zł.

Poza tem stosuje się przepisy § 58 ustępy 3, 4 i 5 ustawy o Sądach Przemysłowych.

Część III.

Sąd Przemysłowy jako Urząd pojednawczy.

§ 34.

W sporach pomiędzy pracodawcami a pracobiorcami co do warunków dalszego trwania lub wznowienia stosunku roboczego strony interesowane mogą powołać Sąd Przemysłowy jako Urząd pojednawczy.

§ 35.

Sąd musi przyjąć powołanie, jeżeli wychodzi od obu stron i zainteresowani robotnicy i pracodawcy (pracodawcy, o ile liczba ich wynosi więcej niż trzech) ustanowią zastępców, upoważnionych do wzięcia udziału w rozprawie przed urzędem pojednawczym.

Zastępcami wolno mianować tylko zainteresowanych, którzy ukończyli 25 rok życia, posiadają obywatelskie prawa honorowe i nie są ograniczeni zarządzeniem Sądu we władaniu swoim majątkiem.

O ile pracobiorców w tym wieku niema albo niema w dostatecznej ilości, wolno dopuścić młodszych zastępców. Liczba zastępców każdej strony nie powinna przenosić 3-ch. Urząd pojednawczy może dopuścić większą ilość zastępców.

Urząd pojednawczy rozstrzyga według swego uznania, czy pełnomocnictwa zestępców są wystarczające.

Jeżeli powołanie sądu nastąpi tylko przez jedną stronę, przewodnjczący winien drugą stronę lub jej zastępców lub mandatarjuszów o tem powiadomić, starając się równocześnie według możności, by i ta strona zgodziła się na powołanie Urzędu pojednawczego.

Przewodniczący winien i w innych wypadkach, gdy zachodzą spory wspomniane w § 34 czynić starania, by strony powołały urząd pojednawczy i zalecić im to przy najdającej się sposobności.

Przewodniczący jest upoważniony przed rozprawą i podczas rozprawy zawezwać i przesłuchać osoby zainteresowane w sporach. Jeżeli Urząd pojednawczy został powołany według powyższych przepisów, przewodniczący może w przypadku niestawiennictwa nałożyć po uprzedniem zagrożeniu grzywnę do 100 złotych. Przeciwko nałożeniu grzywny służy zażalenie według przepisów procedury cywilnej.

Za osoby zainteresowane występować mogą ich zastępcy (§ 45 ustawy przemysłowej), prokurenci, kierownicy i t. p.

Rozprawy Urzędu pojednaczego odbywają się jawnie.

§ 36.

Sąd Przemysłowy czynny jako urząd pojednawczy, składa się, oprócz przewodniczącego, z równej ilości mężów zaufania pracodawców i pracobiorców.

Mężów zaufania wyznaczają zainteresowani. Jeśli tego nie uczynią mianuje ich przewodniczący. Jeżeli zainteresowani nie pogodzą się co do liczby mężów zaufania, którzy mają być powołani, przewodniczący oznacza ich liczbę i to przynajmniej dwóch dla każdej strony.

Mężowie zaufania nie mogą być wybrani z pośród zainteresowanych.

Przewodniczący ma prawo powołać jedną albo dwie osoby niezainteresowane jako ławników z głosem doradczym. Przedtem winien wysłuchać oby dwie strony.

§ 37.

Urząd pojednawczy przesłuchując zastępców obu stron ustala punkty sporne i okoliczności, od których zależy ich ocena.

Urząd pojednawczy, a w przypadku ustępu 5 § 35 przewodniczący Sądu Przemysłowego, ma prawo zawezwać i przesłuchać znawców w celu wyjaśnienia okoliczności.

Każdemu ławnikowi i mężowi zaufania służy prawo zadania pytań zastępcom i biegłym za pośrednictwem przewodniczącego.

§ 38.

Po wyjaśnieniu okoliczności Urząd pojednawczy na rozprawie daje sposobność każdej stronie do oświadczenia się co do wywodów drugiej strony i również co do zeznań biegłych. Następnie Urząd pojednawczy stara się pogodzić strony.

§ 39.

Jeżeli ugoda dojdzie do skutku, należy ogłosić jej treść w gazecie powiatowej, w formie oznajmienia, podpisanego przez wszystkich członków Urzędu pojednawczego i zastępców obu stron.

§ 40.

Jeżeli ugoda nie dojdzie do skutku, Urząd pojednawczy wydaje orzeczenie polubowne odnoszące się do wszystkich spraw spornych pomiędzy stronami. Orzeczenie polubowne wydaje się zwykłą większością głosów. W razie gdy gło-

sy wszystkich powołanych dla pracodawców mężów zaufania są sprzeczne z głosami wszystkich mężów zaufania pracobiorców, przewodniczący może wstrzymać się od głosowania i stwierdzić, że orzeczeczenie polubowne nie doszło do skutku.

§ 41.

Jeżeli orzeczenie polubowne doszło do skutku, przewodniczący oznajmia je zastępcom obu stron ustnie lub pisemnie, wzywając ich do oświadczenia się w przeciągu przez siebie wyznaczonego terminu, czy orzeczenie przyjmują.

Jeżeli strony w wyznaczonym terminie nie oświadczą się uważa się orzeczenie jako nieprzyjęte.

Po upływie terminu Urząd pojednawczy w podpisanym przez wszystkich swych członków publicznem oznajmieniu ogłasza w gazecie powiatowej treść orzeczenia polubownego i odnoszące się do niego oświadczenia stron.

§ 42.

Jeżeli ani zgoda ani orzeczenie polubowne nie doszło do skutku, przewodniczący urzędu pojednawczego jest obowiązany ogłosić o tem publicznie w sposów przewidziany w § 41.

§ 43.

Sąd Przemysłowy nie jest właściwy jako Urząd pojednawczy, jeżeli spór toczy się wyłącznie pomiędzy członkami cechu a ich pracobiorcami, a dla cechu tego celem spełnienia określonych w § 81 a Nr. 2 ustawy przemysłowej zadań, istnieje osobny Urząd pojednawczy, którego skład i czynności normuje statut według § § 63 — 73 ustawy o Sądach Przemysłowych.

Jeżeli obydwie strony powołują Sąd Przemysłowy jako Urząd pojednawczy, jest on w tych sporach kompetentny.

§ 44.

Mężowie zaufania i ławnicy otrzymują na żądanie odszkodowanie za stratę czasu i zwrot kosztów podróży, według § 29 niniejszego statutu, (§ 37 ustęp 2) zaś biegli odszkodowanie na podstawie ustawy o odszkodowaniu świadków i biegłych.

Część IV.

Opinje i wnioski Sądu Przemysłowego.

§ 45.

Na żądanie władz państwowych albo Wydziału Powiatowego, Sąd Przemysłowy obowiązany jest wydać opinję w sprawach przemysłowych. Opinje te wydaje przy udziale wszystkich ławników — plenum Sądu Przemysłowego — pod kierownictwem przewodniczącego.

Sąd Przemysłowy ma prawo zwracać się w sprawach przemysłowych z wnioskami do władz, reprezentacyj związków komunalnych oraz do ciał ustawodawczych województwa i państwa.

Do przygotowania opinji oraz wniosków przewodniczący Sądu Przemysłowego może powołać komisje z członków Sądu. O ile chodzi o sprawy dotyczące interesów tak pracodawców jak pracobiorców, komisje takie muszą się składać z równej ilości zastępcow z obu stron.

§ 46.

Stała komisja w razie jej utworzenia składa się z 2-ch pracodawców i 2-ch pracobiorców, których wybierają wszyscy ławnicy, pracodawcy i pracobiorcy zosobna, ze swego grona pod kierownictwem przewodniczącego, po każdych nowych wyborach ławników, na przeciąg okresu wyborczego.

§ 47.

Wybór odbywa się, jeżeli żaden ławnik nie sprzeciwia się temu, przez aklamację w przeciwnym razie przez pracodawców i pracobiorców zosobna, zapomocą zamkniętych kartek głosowania w ten sposób, że każdy uprawniony do głosowania napisze na kartce głosowania tyle nazwisk, ile należy wybrać członków komisji. Za wybranych uważa się tych, na których oddano najwięcej głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los wyciągnięty przez przewodniczącego.

§ 48.

Plenum Sądu Przemysłowego i jego komisję zwołuje przewodniczący Sądu, który też kieruje rozprawami.

Zastępcy przewodniczącego mogą brać udział w obradach z głosem doradczym.

Uchwały plenum Sądu Przemysłowego — Komisji zapadają zwykłą większością głosów włącznie z głosem przewodniczącego. Wniosek, za którym oddano tylko połową głosów, uważa się za odrzucony.

§ 49.

Plenum Sądu Przemysłowego musi być zwołane:

1. jeżeli należy obradować lub powziąć uchwałę w sprawie wydania opinji wspomnianej w § 75 ustęp 1 ustawy o Sądach Przemysłowych,
2. jeżeli co najmniej 6-ciu ławników Sądu Przemysłowego domaga się, by sprawa przez nich oznaczona stała się przedmiotem wniosku wspomnianego w § 75 ustęp 2 ustawy o Sądach Przemysłowych.

Spraw dotyczących przedsiębiorstw, niepodlegających orzecznictwu Sądu Przemysłowego, przewowniczący nie poddaje pod obrady.

§ 50.

Z rozpraw plenum Sądu Przemysłowego — Komisji należy sprządzić protokół, z którego powinno być widoczne w razie rozbieżności zdań, jakie było zdanie pracodawców, a jakie pracobiorców.

§ 51.

Wydaną przez plenum Sądu Przemysłowego opinję lub uchwalony wniosek należy przedstawić właściwej władzy razem z odpisem protokółu sporządzonego z rozpraw.

Część V.

Przepisy końcowe.

§ 52.

Nadzór służbowy nad Sądem Przemysłowym sprawuje Wojewoda Śląski zgodnie z § 177 ustawy powiatowej.

§ 53.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w gazecie powiatowej powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 12. lutego 1932 r.

Komisaryczny Sejmik Powiatowy

M. p. podpisy.

Powyższy statut ogłasza się z tem, że według reskryptu Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 19 stycznia 1933 r. L. dz. P. H. 422|12 zatwierdzony został przez Radę Ministrów uchwałą z dnia 4 listopada 1932 r. następującej treści:

Na podstawie § 1 ust. 4 ustawy o sądach przemysłowych z dnia 29 września 1901 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 353) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 12 maja i 29 października 1920 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 958 i 1843), ustawy z dnia 14 stycznia 1922 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 155), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 322) i ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 697) łącznie z § 176 p. 1 ordynacji powiatowej z dnia 13 grudnia 1872 r. w brzmieniu ustawy z dnia 19 marca 1881 (zb. u. pr. str. 179) oraz art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej, rozciągniętym na górnośląską część Województwa Śląskiego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. (Dz. U. Nr. 2|1928, poz. 9) — zatwierdza się statut Powiatowego Sądu Przemysłowego w Świętochłowicach, uchwalony przez Komisaryczny Sejmik Powiatowy w Świętochłowicach w dniu 12 lutego 1932 r.

Przewodniczący

Wydziału Powiatowego

(—) Szaliński

Odbito w drukarni Konrad'a Leksan'a Świętochłowice, ul. Bytomska, Nr. 23 — Telefon Nr. 11-10